

Arrest

nr. 237 679 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 19 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer 4en op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (adm.doss., verklaring DVZ rubriek 22 en 30; notities persoonlijk onderhoud 24 oktober 2019 p. 4, 8-9). Daar verzoeker duidelijk aangeeft dat hij internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk volhouden dat het CGVS heeft "nagelaten de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de verzoeker daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland geniet".

3. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vooreerst vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 19 juni 2020 in wezen verwijst naar het verzoekschrift, en wilt zij de aandacht vestigen op een nieuw en belangrijk element dat in aanmerking zou moeten genomen worden, met name rechtspraak van deze Raad waarover zij geen verdere toelichting heeft.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 19 juni 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 4 juni 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. Betreffende verzoekende partij haar verwijzing in de pleitnota naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

3.4. Daarnaast voert verzoekende partij in de pleitnota aan dat haar rechten van verdediging worden beperkt door de procedurele veranderingen voorzien in voormeld machtenbesluit en door deze buitensporige korte termijnen. Ze wijst er tevens op dat de zittingen hernamen vanaf 18 mei 2020 waardoor er in dit geval geen sprake is van overmacht wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partij de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij mondeling eventueel zou willen uiteengezet hebben, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Waar verzoekende partij de “*buitensporige korte termijnen*” aankaart zoals voorzien in voormeld machtenbesluit, wijst de Raad erop dat de termijn om na de verzending van de beschikking een pleitnota in te dienen, 15 dagen is (artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit). Eenzelfde termijn dus zoals bepaald in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet om te vragen te worden gehoord.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij niet kunnen garanderen dat

partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS